

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **K. B.**, zastoupen advokátkou Mgr. Rebekou Moťovskou Židuliakovou, Husovo náměstí 139, Ledec nad Sázavou, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2025, čj. KUZZL 63239/2025, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2026, čj. 22 A 24/2025-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **6 134 Kč** k rukám advokátky Mgr. Rebečky Moťovské Židuliakové **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Městský úřad Holešov uznal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Těchto přestupků se měl žalobce jakožto provozovatel motorového vozidla dopustit tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Ve dvou případech totiž blíže neurčený řidič vozidla provozovaného žalobcem překročil nejvyšší dovolenou rychlost, jež byla zjištěna

automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil odvoláním, které žalovaný zamítl a potvrdil tak rozhodnutí městského úřadu.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, které krajský soud vyhověl a v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí městského úřadu vytkl, že veřejnost nebyla informována o zřízení stálého automatického technického systému ve smyslu § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „automatický systém“). Žalobce v žalobě namítl nevypořádání této námitky. Krajský soud uvedl, že je již judikurní notorií, že obsah webové stránky, pokud má sloužit jako důkaz, musí mít svůj odraz ve správním spise (viz rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011-58). Postup žalovaného (i městského úřadu) je nezákonný, protože správní spis neobsahuje žádné informace o způsobu uveřejnění zřízení automatického systému. Žalovaný pochybil, pokud odpověděl na odvolací námitku a učinil si o ní úsudek, který nemá oporu v provedeném dokazování (žalovaný nezachytil ve správním spise obsah webové stránky, včetně údaje o datu pořízení). K doplnění dokazování by krajský soud mohl přistoupit jen tehdy, pokud by žalobce vznesl námitku ohledně nezveřejnění informace o zřízení automatického systému až v žalobě. Vzhledem k tomu, že žalovaný přes odvolací námitku žalobce rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nemohl se krajský soud zabývat dalšími skutečnostmi a dále doplňovat dokazování. Takovým postupem by totiž nahradil činnost žalovaného a nepřipustně by zasáhl do práva žalobce na spravedlivý proces, neboť by žalobci odebral jeden prostředek ochrany.

2. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce

[4] Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[5] Přijatelnost kasační stížnosti shledává v nejednotnosti rozhodovací praxe na úrovni krajských soudů [viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „KS Olomouc“) ze dne 24. 4. 2024, čj. 72 A 44/2022-38, kdy soud napravil pochybení žalovaného Krajského úřadu Olomouckého kraje, který též k odvolací námitce žalobkyně pouze odkázal na webové stránky města Šternberk, ale neprovedl je k důkazu; krajský soud uvedl, že doplnil dokazování žalovaného v tak malém rozsahu, že nenahradil jeho činnost], jakož i odklon od závěrů judikatury NSS (viz rozsudek ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, usnesení ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, rozsudek ze dne 4. 8. 2021, čj. 10 Afs 352/2019-26, či rozsudek ze dne 9. 5. 2023, čj. 9 As 88/2023-44).

pokračování

[6] Stěžovatel uvedl, že z citované judikatury NSS plyne, že správní soudy rozhodují v plné jurisdikci a mají pravomoc dokazováním skutkový stav revidovat a doplňovat. Přitom musí nejdříve pečlivě posoudit rozsah dokazování a až v případě, že by dospěly k názoru, že se jedná o dokazování rozsáhlé, kterým by byla nahrazována činnost správních orgánů, mohou rozhodnutí správního orgánu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení. V opačném případě však má správní soud povinnost dokazování provést. Kritériem pro provedení či neprovedení dokazování je tedy jeho rozsáhlost.

[7] Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že označil dokazování obsahem webových stránek za nahrazování činnosti správního orgánu. Krajský soud argumentoval tím, že námitka spočívající v nesplnění povinnosti dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii byla vznesena již v odvolacím řízení a provedením dokazování by nepřípustně zasáhl do práv žalobce na spravedlivý proces, neboť by mu odebral jeden prostředek procesní ochrany. Dále krajský soud uvedl, že by dokazování provedl za situace, v níž by daná námitka byla vznesena až v žalobě.

[8] Podle názoru žalovaného není tento závěr krajského soudu správný, protože kritériem pro posouzení, zda je dokazování správního soudu nahrazováním činnosti správního orgánu, není okamžik uplatnění námítky, ale jeho rozsáhlost či složitost. K této otázce se přitom krajský soud nijak nevyjádřil, přičemž provedení stěžovatelem navrženého důkazu listinou (výtiskem dané webové stránky v rozsahu jedné strany A4) představuje procesně i časově nenáročný úkon.

[9] Stěžovatel navrhl, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalobce se ztotožnil se závěry krajského soudu, jež jsou v souladu s judikaturou NSS. Stěžovatel měl možnost provést danou listinu k důkazu v době, kdy řízení vedl. Stěžovatel však na tento postup rezignoval a spoléhal na to, že správní soud napraví jeho pochybení v případě, že žalobce napadne jeho rozhodnutí žalobou. Takový přístup považuje žalobce za principiálně nesprávný. Nelze totiž ztrácet ze zřetele, že správní soud svým rozsudkem nejen poskytuje individuální ochranu práv konkrétnímu účastníku řízení, ale také vede veřejnou správu k tomu, aby napříště postupovala zákonně, a tím zajistila ostatním osobám ochranu jejich práv, aniž by se musely obracet na správní soudy.

[11] Žalobce navrhl, aby NSS kasační stížnost odmítl, případně ji jako nedůvodnou zamítl.

3. Posouzení věci

[12] NSS se nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud ji odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, body 11-12, č. 4219/2021 Sb. NSS). V nynější věci stěžovatel namítá existenci konkrétních právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou na úrovni krajských soudů řešeny rozdílně (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39). Kasační stížnost je tedy přijatelná.

[13] Ustanovení § 77 s. ř. s. zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad rámec zjistit nový či jiný skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce a porovnat jej s užitou právní kvalifikací. Soud přitom není vázán důkazními návrhy a může provést i další důkazy ke zjištění i co do skutkového stavu.

[14] Z konstantní judikatury NSS vyplývá, že smyslem správního soudnictví je dovést správní orgán k tomu, aby vydal zákonné rozhodnutí. V řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. má krajský soud běžně řešit, a to typicky prováděním důkazů, skutkové otázky, jež byly zkoumány ve správním řízení, jehož výsledek, tedy žalobou napadené správní rozhodnutí, přezkoumává. Dokazování před soudem se však má zásadně omezit na prověření toho, zda skutkové závěry ze správního řízení obstojí (viz rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2015, čj. 2 As 114/2015-36).

[15] V nynější věci se jedná o to, že se stěžovatel k odvolací námitce žalobce týkající se informace o zřízení automatického systému omezil jen na konstatování, že „*informace o zřízení předmětného automatizovaného technického prostředku je obsažena na volně přístupném webu města Holešov (<https://www.holesov.cz/mereni-rychlosti>)*“, aniž by k ní provedl dokazování a učinil jakýkoli skutkový závěr (tuto odvolací námitku tak stěžovatel fakticky nijak nevypořádal). Pokud ovšem stěžovatel k této podstatné skutečnosti i přes odvolací námitku neprovedl žádné dokazování a nepřijal žádné skutkové závěry, jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (viz Kühn, Zdeněk. Kocourek, Tomáš. Soudní řád správní: komentář. Komentáře Wolters Kluwer, 2019. Komentář k § 76 s. ř. s., strana 621, bod 23). Již tím tedy stěžovatel zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek skutkových důvodů [viz rozsudek čj. 5 Afs 147/2004-89: „*Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu (a též správního orgánu – pozn. NSS) zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud (a též správní orgán – pozn. NSS) opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“].

[16] Soud může přezkoumat jen přezkoumatelné správní rozhodnutí a pouze v takovém případě může doplnit (popř. zopakovat) dokazování v rámci své plné jurisdikce, přičemž nejdříve posoudí 1) rozsah a 2) zásadnost dokazování (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Kritériem

pokračování

pro provedení dokazování správním soudem tedy není jen jeho rozsáhlost, jak namítá stěžovatel.

[17] Jinými slovy řečeno, kritéria rozsahu a zásadnosti dokazování se uplatní až v případě, že je zde přezkoumatelné správní rozhodnutí.

[18] Je též vhodné uvést, že ze strany žalobce se nejednalo ani o námitku, skutečnost či důkaz, který by nově (tj. poprvé) uplatnil až v řízení před krajským soudem. Stěžovatel i proto v nynější věci nemůže uspět se svou námitkou, že krajský soud měl nejen provést daný důkaz obsahem webové stránky, ale také jej sám zhodnotit a *jako první* učinit úvahu o otázce, která je pro rozhodnutí ve věci zásadní. Takový postup by totiž z krajského soudu učinil správní orgán třetího stupně: krajský soud by pomáhal stěžovateli doplnit jeho rozhodnutí za pomoci podkladu, který stěžovatel mohl a měl vnést již do správního řízení a jímž mohl a měl argumentovat již ve správním rozhodnutí (viz např. rozsudek čj. 10 Afs 352/2019-26).

[19] NSS nepřehlédl, že krajský soud žalobou napadené rozhodnutí rušil a věc vracel stěžovateli dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu, ačkoli měl správně z důvodů popsaných výše dle názoru NSS v této věci postupovat též dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jedná se však jen o relativně drobnou korekci napadeného rozsudku, která nemá vliv na zákonnost výroku rozsudku krajského soudu ani na následný postup stěžovatele po vrácení věci.

[20] NSS tedy shrnuje, že v nynější věci by se nejednalo o „pouhé“ doplnění dokazování krajským soudem o nové důkazy v rámci jeho plné jurisdikce (jak se stěžovatel domnívá), ale o „nápravu“ nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. To ovšem není a nemůže být úlohou správních soudů. Cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správních orgánů. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci (rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2007, čj. 1 As 32/2006-99).

[21] Rozsudek KS Olomouc nemůže na výše uvedeném ničeho změnit. KS Olomouc se v něm totiž nijak nezabýval možnou nepřezkoumatelností napadeného správního rozhodnutí pro nedostatek skutkových důvodů, jak byla výše popsána. Z tohoto důvodu je odkazovaný rozsudek pro nynější věc nepodstatný. Jedná se tedy jen o zdánlivý nesoulad v judikatuře; rozhodující jsou konkrétní okolnosti věci.

4. Závěr a náklady řízení

[22] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle úspěchu ve věci ve smyslu § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. NSS přiznal úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v podobě odměny jeho zástupkyně v souladu s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 4 620 Kč. Dále je třeba připočíst paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. 450 Kč. Advokátka je plátkyní DPH, proto se její odměna

zvyšuje o částku odpovídající této dani (tj. o 21 %). Celkovou částku 6 134 Kč je stěžovatel povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupkyně ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2026

Ondřej Mrákota
předseda senátu